SEPTEMBER OKTOBER NOVEMBER 2025

BLOEMENROOSTER VLUCHTHEUVELKERK

14 September	Leny Euser
21 september	Wilma Peters van Ton
28 september	Leny Euser
19 oktober	Wilma Peters van Ton
26 oktober, 2 november	Wim van Rookhuijzen
9, 16, 23, 30 november	Frits Sipman

PREEKROOSTER VLUCHTHEUVELKERK

Datum/ bijzonderheden	Voorganger	Organist	Collecte	Ouderling
September				
7 Startzondag	Kerkenraad		Plaatselijke diaconie	Kerkenraad
14	Ds. Dick Kruyt	Piet Nijenhuis	KiA Indonesië	Teeja
21 *Heuveldienst*	Chris v.d. Heijden	Denise van der Streek		Kees
28 HA	Ds. Margrietha Reinders	Fredie Huisman	Project	Ruud
Oktober				
5 *Geen dienst*				
12 Gez. De Rank				Lida
19 *Heuveldienst*	Ewald Sorbi	Hans Wegen		Bart
26 Themadienst	Ries Euser en Robert de Vries.	Piet Nijenhuis	Project	Ries
November				
2 Gedenken	Liturgiegroep Teeja, Hannie	Hans de Haan	KiA Najaarzending	Kees
9 Gez. in VH	Ds. Martin de Jong	Piet Nijenhuis	Plaatselijke diaconie	Bart
16 Taizé dienst	Mieke en Lida	Fredie Huisman		Ries
23	Ds. Joh. Diepersloot	Piet Nijenhuis	Pastoraat	Kees
30 HA 1e adv.	Prof. Dr. Peter Nissen	Piet Nijenhuis	Project	Ruud

HOOP

Diep in onszelf dragen wij hoop.
Als dat niet het geval is,
is er geen hoop.

Hoop is een kwaliteit van de ziel
en hangt niet af van wat er in de wereld gebeurt.

Hoop is niet voorspellen of vooruitzien.
Het is een gerichtheid van de geest,
een gerichtheid van het hart,
verankerd voorbij de horizon.

Hoop in deze diepe en krachtige betekenis
is niet hetzelfde als vreugde omdat alles goed gaat,
of bereidheid je in te zetten voor wat succes heeft.

Hoop
is ergens voor werken
omdat het goed is,
niet omdat het kans van slagen heeft.

Hoop is niet hetzelfde als optimisme,
evenmin de overtuiging dat iets goed zal aflopen.
Het is de zekerheid
dat iets zinvol is
onafhankelijk van de afloop,
onafhankelijk van het resultaat.

Vaclav Havel

VAN DE REDACTIE

Hoop

Een kerkblad met als thema ‘Hoop’. Een woord dat we vaak gebruiken, zeker in tijden die weinig hoopvol zijn. De behoefte aan hoop is groot, we zijn diep geraakt als we kijken naar het wereldgebeuren. In ons welvarende landje ervaren we die pure wanhoop die op plekken als Gaza en Oekraïne wordt gevoeld niet aan de lijve, ons leven staat niet op het spel zoals daar. Ziekte, verlies en rouw gaan aan niemand voorbij en hoe houden we hoop als we daarmee te maken krijgen… Waar halen we hoop vandaan. En wat is hoop eigenlijk.

Hoop is meer dan optimisme. De uitkomst is nooit zeker. Wie heeft niet de ervaring dat hoop in tijden dat het ons tegenzit moed en richting geeft. Hoop als een soort innerlijk kompas dat helpt de weg te vinden als alles donker en onzeker lijkt. Hannah Arend zegt het zo: ‘Hoop is niet hetzelfde als optimisme, hoop is niet dat je persé bereikt wat je wilt hebben, maar dat je er alles aan doet om te laten zien aan anderen en jezelf in wat voor wereld je wilt leven’. En dan kun je de ervaring hebben dat er zomaar als een zachte fluistering hoop hoorbaar is diep weg in je ziel. Emily Dickinson formuleert het poëtisch : Hoop is dat ding met veertjes Dat neerstrijkt in de ziel Er wijsjes zonder woorden zingt En nooit valt hij er stil In Trouw schrijft Nelleke Noordervliet het zo: ‘Hoop verdwijnt als laatst. Wie de hoop opgeeft, geeft alles op. Hoop is een vlammetje dat je met een beschermende hand moet koesteren. Hoop is een vlinder, een vleugelslag die je bijna niet voelt’. Ook de Vluchtheuvelgemeente zoekt hoopvol haar weg. Een nieuw seizoen, nieuwe kansen. De hoop dat de wekelijkse diensten ons ook nu weer zuurstof zullen geven om de vlammetjes van bemoediging, bezieling en inspiratie te voeden. De hoop dat ook anderen dan senioren de weg vinden naar de plek waar het licht binnenstroomt. De hoop op warme verbinding, op betrokkenheid, op schouders die er samen onder worden

gezet. Hoop op een woord, een gebaar van de ander dat ons raakt, en ten diepste hoop op Hem die al ons vallen oneindig teder in zijn handen opvangt, zoals Rilke dat verwoordt. In dit nummer naast de gebruikelijke zaken de mooie, verrassende en hoopvolle geschiedenis van het Heuvelblad na een speurtocht van Lida en een interview met Roelie Molenaar over het thema 'Hoop'.

De redactie wenst ons allen toe dat de hoop, 'dat ding met veertjes' met ons mee zal gaan.

Hoe hard de wind ook waaien zal
Hoe hevig ook de storm
Hij die zovelen warmte biedt
Dat vogeltje houdt vol.

IN MEMORIAM

Met ontroering vernamen we het overlijden op 18 juli jl. van onze oud-organist Henk Heins. Al langere tijd ging zijn gezondheid achteruit, maar toch overviel het nieuws ons.

Henk was vele jaren onze organist. Zijn naam en de periode waarin hij speelde is dan ook vereeuwigd in een plaquette op het orgel, die bij zijn afscheid in 2024 is aangebracht. Een groots afscheid, dat in 'weekbrief 2024-7' uitgebreid is gememoreerd.

Henk kon prachtig orgel spelen. Hij begeleidde de liederen met schwung. De stukken die hij uitkoos om in de intro's en als intermezzo te spelen, voor de dienst, na de overweging en tijdens de collecte, waren pareltjes. Hij wist ook ontzettend veel van muziek en gaf daar ooit in de kerk een lezing over. Henk was een betrouwbaar mens, je kon op hem rekenen. Hij was ook een enorme perfectionist. Dat betrof zijn eigen prestaties en die van anderen. Tijdens de afscheidsceremonie vertelden zijn kinderen over hun vader. Uit hun verhalen kwam dezelfde man naar voren, hij gaf niet snel een compliment en hij had zijn kritiek snel klaar. Een gecompliceerd mens. Maar ook kwam uit hun verhalen een grote liefde voor hem naar voren en het beeld van een liefdevol gezin. Henk zal zeker in zijn familiekring erg gemist worden. Wij wensen hen allen sterkte met hun gemis.

Lieve gemeenteleden.

Wij willen U hartelijk danken voor het vele medeleven bij het overlijden van Henk.

Het doet ons goed dat Henk zoveel mooie herinneringen heeft achtergelaten.

** Rina, Jeroen, Suzette, Cathelijne en Marieke Emily.*

Familie Heins.

SPOORZOEKEN: KERKBLAD

Er was eens een tijd, dat de Heldringstichting nog één ongedeeld geheel was. Het was een omvangrijk geheel, waartoe onder meer behoorden: grond, pachtboerde`-rijen, woningen, kapitaal in een fonds, ettelijke scholen, zoals het Heldring College en de normaalschool, meerdere tehuizen, waaronder één voor kinderpsychiatrie, een wasserij, een zwembad, een begraafplaats, de Boekhandel Onderlinge Samenwerking en niet te vergeten: de Vluchtheuvelkerk.
Daar hoorde een hoop personeel bij, allemaal lid van de Vluchtheuvelkerk. Op enig moment bedacht men, dat er een personeelsblad uitgegeven zou moeten worden, teneinde de band met de stichting te verstevigen. In dit blad, dat vele jaren heeft bestaan, werd een hoekje ingeruimd voor nieuws uit de kerk; de vroege voorvader van het kerkblad. Fred Franken heeft daar lange tijd zorg voor gedragen.
Toen kerk en stichting van elkaar verwijderden heeft Erica Klinkenberg het initiatief genomen voor een rondzendbrief aan de ingeschreven kerkleden en belangstellenden. De stichting heeft dit een hele tijd nog gesubsidieerd en men kon de apparatuur van de stichting gebruiken voor de vermenigvuldiging. Aanvankelijk nam de legendarische juffrouw van Leeuwen het stencilen voor haar rekening. Als bedankje voor de faciliteiten bakte zij elk jaar met kerst een tulband voor de medewerkers van het Centraal Bureau.
Na de invoering van de computer met tekstverwerker, werd het simpeler iets in elkaar te zetten en werd het stencil een echt krantje, met een cover, ontworpen door Ina Kliffen. Na Erica is Henk Beukema de drijvende kracht achter het Heuvelblad geweest. Hij wees iedereen vriendelijk op de deadline voor het inleveren van kopij en stelde een mooi blad samen. Achter hem stond zijn steun en toeverlaat Tineke, die zorgde dat alle spelling en stijl correct in het blad kwam. Zij verzorgde ook de lay-out en de plaatjes. Erica deed trouwens ook nog steeds flink mee.
In het begin kwam het blaadje tien keer per jaar uit. Die frequentie bleek niet haalbaar. En dan zijn we in het heden aanbeland, met iedere week een weekbrief en ieder kwartaal een kerkblad, waarin dan dus geen dringende of actuele zaken aan de orde hoeven te komen. Dit stukje is het resultaat van onze speurtocht naar de geschiedenis van ons kerkblad.

WAT WERD BESPROKEN IN DE KERKENRAADSVERGADERINGEN VAN 3 JUNI EN 1 JULI

- De **diensten** in mei en juni werden, terugblikkend, goed gewaardeerd. Interessante lezingen, mooie diensten. Met Pinksteren en in de maand juli waren er gezamenlijke diensten die stuk voor stuk goed bezocht werden. Het samen kerken wordt vertrouwd.
- Het is gelukt het **preekrooster** van 2025 volledig in te vullen. Ook het rooster voor 2026 vordert. Verschillende organisten zijn bereid gevonden Louis, die door ziekte uitviel, te vervangen. Vanwege de soms weinig ervaren organisten schaffen wij nog een bundel met begeleiding van de liederen uit het liedboek aan. Voor diensten waarvoor specifiek een pianist nodig is (gedenken, dans, Taizé) zijn Fredie Huisman en Hans de Haan bereid gevonden om te spelen.
- Voor de **startzondag** werken we drie verschillende ideetjes uit. Martin doet ook mee.
- Er is 3 juli een kerkenspeurtocht gehouden. Helaas deed maar 1 school mee: de Lammerts van Bueren. Ries en Henny hebben het onderdeel bij de Vluchtheuvel voor hun rekening genomen.
- Door het vertrek van Tineke Beukema, was de **seniorenochtend** tijdelijk dakloos. Na een overbrugging in de Loohof, is een nieuw onderdak gevonden bij Annie Dijkema. We nemen nog afscheid van Tineke als zij een keer naar Zetten komt.
- De **vergoedingen** voor preekbeurten en orgelspelen zijn gelijkgetrokken. Onkosten voor bijzondere diensten kunnen gedeclareerd worden.
- Als avondmaalsvieringen hebben wij de “laudate” liturgie en het “breken en delen”. Nazoeken leverde nog wat losse muziek op. We zoeken uit of er nog alternatieven zijn, die bij onze gemeente passen.
- Bij de **uitvaartdiensten** moeten de regels zonneklaar worden uitgelegd aan de begrafenisonderneming en de familie. Ook moeten wij onze eigen inzet beperken. Tot nu toe is het voor ons te arbeidsintensief. We laten de inrichting van de kerk tijdens de uitvaart zoals hij is. Het zou goed zijn om met de Stichting eens rustig, informeel, over de uitvaarten te praten
- De media melden dat de **jeugd** steeds meer geïnteresseerd is in spirituele zaken. Maar in onze kerk komen ze nauwelijks. Voor kleine kinderen hebben

wij weinig aanbod, zeker sinds het wegvallen van de meespeelvieringen. Gezinnen met jonge kinderen kiezen eerder voor de Rank, waar een kindernevendienst wordt gehouden. Maar de oudere jongeren zouden toch iets kunnen vinden in ons gevarieerde aanbod aan diensten. Dat brengt ons weer bij de PR: bekend maken wat we doen. Zeker in nieuwe wijken zouden wij folders in de bus kunnen doen, Ries zou zijn dienst 26 oktober kunnen benutten om iets voor twintigers en dertigers te doen. Hij zal daarover nadenken en overleggen.

STARTZONDAG

Noteer in de agenda: 7 september startzondag!
Het wordt een genoeglijk weerzien na de vakantieweken.
Op het programma staat o.a. een speurtocht.
Als iedereen iets te eten meeneemt kunnen we gezamenlijk brunchen.

IN GESPREK MET ROELIE MOLENAAR

'Wat voor je voeten ligt moet je oprapen.'

Op een zomerse avond ben ik in gesprek met Roelie, de vrouw die elke drie maanden de redactieleden van het Heuvelblad verwelkomt in haar huis voor de redactievergadering van het Heuvelblad en het blad vervolgens met grote zorgvuldigheid vormgeeft. Ik realiseer me dat ik weinig van haar weet, leuk om een beetje te ontdekken wie ze is!

Roelie is opgegroeid op de tuinderij, 'Dat zegt wat over je!'. Geboren in Zuid-Holland, verhuisd naar Huissen, opgegroeid in Zuidoost-Drenthe en via Zuid-Holland terechtgekomen in Wageningen. Haar vader is achtereenvolgens in loondienst in Pijnacker, wordt bedrijfsleider in Huissen en start een eigen bedrijf in het nieuwe tuinbouwgebied in Drenthe, om daarna zijn werkzame leven af te sluiten als leraar achtereenvolgens in Zuid- en Noord-Holland. En Roelie verhuisde mee.
Na zijn pensioen, eind jaren '80, gaan de ouders van Roelie wonen in Zetten omdat hun dochter Roelie en hun schoonzoon Cor met hun dochters hier wonen. Haar moeder overlijdt in '94 en na enige tijd krijgt haar vader een nieuwe relatie. Zij zijn regelmatig in de Vluchtheuvelkerk te vinden en als de vader van Roelie overlijdt, vergezelt Roelie haar bonusmoeder op gezette tijden naar de kerk.
Roelie kijkt met dankbaarheid terug naar wat ze van thuis meekreeg. Ze leerde veel van haar vader, een krachtige persoonlijkheid met een groot rechtvaardigheidsgevoel, een vechter. Ze heeft zijn karakter, het karakter van een Groninger: gemoedelijk, ergens voor gaan, durven zijn wie je bent, het doen met wat er is. Haar groene vingers heeft ze vast van hem!

Roelie en Cor krijgen 4 dochters. Wat zijn ze trots op hen en daarna op de kleinkinderen die worden geboren! Op dit moment is het 6^{e} kleinkind op komst!
Roelie is oppasoma totdat de kinderen naar school gaan. Om dat te kunnen zijn levert ze graag vakantiedagen in. De band die je op deze manier krijgt met je kleinkinderen is geweldig! Het voelt als een soort inhaalslag, er is op die dagen alle tijd om samen te spelen, te genieten van de natuur, van de kleine dingen.

Roelie werkt jarenlang op wat nu Wageningen Universiteit heet, aanvankelijk een

mannenbolwerk. Ze begint als directiesecretaresse op het IVT (Instituut voor Veredeling Tuinbouwgewassen), daarna wordt ze, als echte beta, een ICT' er.
In '22 stopt ze daarmee als er een interimmanager komt met wie ze geen klik heeft. Het geeft haar ruimte om te zorgen voor Cor nu hij met zijn gezondheid tobt en om een opleiding te volgen: ze haalt haar MBO kinderopvang-diploma. Op deze manier kan haar wens om gastouder te worden in vervulling gaan; warmte, structuur en veiligheid bieden aan jonge kinderen, het maakt Roelie blij!

43 Jaar is Roelie getrouwd met Cor als hij in 2023 overlijdt, een moment dat haar ondanks zijn ernstige ziekte toch overvalt. Op zo'n moment lijkt alle hoop verloren. Hoe ga je dan verder…
Roelie beseft dat ze hoe dan ook door moet. Ze heeft haar dochters, als ze hen nodig heeft zijn ze er. *'Als iemand iets heeft, doen we het met z'n allen!'*. Het positieve contact is waardevol.
'Hoop is voor mij actiegericht, als je je hoop verliest moet je daardoorheen. Altijd is er weer een andere mogelijkheid. Als een deur sluit, gaat soms een raam open. Mijn glas is halfvol, ik zoek naar wat nog wel kan. Iets nieuws beginnen en als dat niet lukt iets anders proberen'.
Ze heeft inmiddels haar diploma en start kort na het overlijden van Cor haar gastouderschap. De structuur en het ritme die daarvoor nodig zijn helpen haar. Ze maakt deel uit van een groep van 10 gastouders die op elkaar terug kunnen vallen en op elkaar kunnen rekenen. Het is leuk om soms met andere gastouders samen het bos in te gaan met de kinderen!
Roelie wijst ontroerd naar de foto van haar herdershond Joep die ze vorig jaar heeft moeten laten inslapen.
'Hij was al 14 jaar en niet gezond, maar hij wás er gewoon en hij vroeg niets, dat was zo belangrijk! Hij is blijven leven voor mij.'
Een trouwe kameraad die uitgelaten moet worden. Daarbij ontmoet ze andere hondenbezitters. Er is een hondenclub, een fijne groep mensen die ook voor elkaar klaar staat. Een mooie manier om andere hondenbezitters te leren kennen, niets is verplicht. Ze is blij met haar leuke buurvrouw.
Inmiddels gaat Roelie wekelijks bridgen met een oud-collega, fietsen en wandelen ze samen en gaan ze af en toe uit eten. Ze kan als mensenmens daarvan genieten.

Vindt het fijn om nieuwe mensen te leren kennen, is nuchter en pragmatisch. Ze richt zich vooral op datgene wat nog wel kan. Geloof, hoop en liefde zijn daarbij voor haar belangrijk. *'Ik leef vandaag.'*
Haar vader schreef in haar poesiealbum 'Tevreden zijn is een kunst, tevreden blijven is een gunst'. En zo is dat voor Roelie: *'Ik ben gauw tevreden, ik kijk positief terug op mijn leven tot nu toe, ik heb het redelijk gedaan. Ik ben blij dat ik ook nu door het mee opvoeden van kinderen iets beteken voor de maatschappij. Wat ik de kinderen kan geven aan aandacht, warmte en veiligheid is belangrijk voor hun stabiliteit in de toekomst.'*

Roelie vertelt over 2 sterke vrouwen die haar in de loop van haar leven hoop gaven, waarbij ze hoop ziet als ambitie om iets waar te maken in haar werk destijds en in haar huidige werk. Vrouwen die haar inspireerden.
Als ze zwanger is van haar oudste dochter, wil haar directe leidinggevende liever dat ze stopt met werken: twee parttimers i.p.v. één fulltimer vindt hij niets. Roelies baan lijkt op de tocht te staan. De baas van haar leidinggevende zegt op dat moment: 'Ja, maar Roelie blijft toch!' Dit moment is voor Roelie heel bepalend: ik kan mijn baan houden, er is vertrouwen van beide kanten dat het mogelijk is een intensieve baan en een gezin te combineren. Ze is nog altijd blij dat deze vrouw haar de kans gaf om haar werk voort te zetten.
Dan is het zaak een goede oppas te vinden. In de jaren '80 is georganiseerde kinderopvang zeker nog geen vanzelfsprekendheid, deze begint pas van de grond te komen in de jaren '90.
Roelie komt in contact met een gastouder. Zij wil oppassen op Petra, de oudste dochter van Roelie. Wil is een krachtige, warme en wijze vrouw, een nuchtere Groningse. Eentje met pit.
'Ze gaf me kansen, ik had alle vertrouwen in haar. Ze deed haar werk met hart en ziel, met haar hele wezen. Ik kon me spiegelen aan haar: zo zou ik wel willen zijn! Ik kon altijd bij haar terecht.'
Wil wordt leidinggevende van kinderopvang Bimbo, later overkoepelend leidinggevende van kinderopvang SKAR. De dochters van Roelie voelen zich er thuis als hun moeder werkt.

Het is bijzonder om terug te kijken: na zoveel jaren is Roelie in de voetsporen getreden van Wil. Ze volgt haar voorbeeld, biedt haar oppaskinderen dezelfde

warmte, structuur en veiligheid die haar dochters bij Wil vonden. Doet haar werk met evenveel overtuiging. Ook haar kinderopvangwerk voelt als een inhaalslag, Roelie kreeg de kans om te blijven werken en kon haar kinderen met een gerust hart uitbesteden, nu biedt ze dezelfde ruimte aan andere ouders. En net als Wil helpt ze jonge ouders door haar ervaringen te delen.
'Jonge ouders zijn heel druk, op alle fronten ligt de lat heel hoog! Een goede opmerking op het goede moment kan heel veel doen. Door te luisteren, een andere kant te laten zien, kun je ouders soms hoop geven als ze in de opvoeding tegen lastige dingen aanlopen.'

Roelie heeft het meest met het 'nu'. Ze kan wel jaloers zijn op mensen die hopen op en geloven in bijvoorbeeld het bestaan van de hemel. Er zijn zoveel vragen, er is zoveel lijden, dat maakt het geloof voor haar niet vanzelfsprekend. Misschien is er een groter bewustzijn, een intuïtie die we niet benutten?

Haar hoop voor de aarde heeft ze niet opgegeven.
'Elke generatie lost zijn eigen problemen op. Soms moeten we diep gaan voordat we tot inkeer komen en veranderingen tot stand kunnen brengen. Ik heb hoop dat dingen zich ten goede keren, dat er oplossingen worden gevonden, dat rijkdom meer gedeeld gaat worden. Kijk naar projecten van duurzaamheid, kringloopwinkels die worden geopend, de bakken in de supermarkt met levensmiddelen die met korting worden verkocht omdat ze bijna over de datum zijn. Goeie initiatieven. Er is hoop…'

Het is deze uitspraak van Dietrich Bonhoeffer die Roelie aanspreekt:
'*De toekomst behoort niet aan de angstigen, maar aan de moedigen*', aangevuld met de woorden van Desmond Tutu: '*Hoop is het vermogen om het licht te zien, ondanks alle duisternis*'.
Die moed en die hoop zie ik terug in Roelie, haar levenskunst inspireert en maakt zichtbaar dat hoop doet leven.

Mieke van den Brandhof

KERKENPAD 2025

Op 3 juli jongstleden gingen de leerlingen van groep 6 van de dr. Lammerts van Bueren op pad. Helaas waren de leerlingen van de andere basisscholen uit Zetten verhinderd. We hopen dat ze volgend jaar weer kunnen aansluiten!

Kerkenpad? Wat houdt dat in?

De kerken van Zetten en Hemmen zetten hun deuren open om kinderen te ontvangen en hun zo kennis te laten maken met de binnenkant van het kerkgebouw.
Andere jaren zocht de Baptistengemeente een ruimte in “de Rank”, helaas was er dit jaar niemand in de gelegenheid om iets te komen vertellen. In iedere kerk is een vertegenwoordiger van die gemeente en vertelt iets over. de kerk, bijvoorbeeld over het doopvont, de preekstoel, de avondmaalsbekers, de toga van de dominee. In de Vluchtheuvel vertellen wij over het ontstaan van de kerk en het werk van Ds. Heldring. Martin de Jong regelt al een paar jaar dat er ook jongeren van Pactum komen en ook zij vertellen iets over het leven wat zij daar hebben. Helaas was het dit jaar niet gelukt. Ook hebben wij het onderdeel “diaconie”. Bij de kinderdiensten in het verleden mochten de kinderen altijd bedenken wie een bloemetje mocht ontvangen. Elk jaar maken wij dan bosjes bloemen (dit jaar met dank aan Jan van den Brandhof voor bloemen uit de kasteeltuin) en mogen de kinderen in groepjes van 3 bedenken wie er een bloemetje verdient. Dit doen ze heel serieus en weloverwogen!
Daarnaast mogen ze ook zelf in gedachten een waxine lichtje aansteken. Heel veel jaren was Hannie de Ruiter onze vrijwilligster, met dank Hannie! Dit jaar was Ries Euser bereid om mij te helpen, wat heel fijn was! Onder leiding van hun leerkracht fietsen de leerlingen daarna naar het volgende onderdeel van de route langs de kerken.

Henny Stokx

HET KLEINE MEISJE HOOP

Het geloof waar ik het meest van hou,
zegt God, is de hoop.
Geloof, dat verwondert me niet.
Ik ben overal zo zichtbaar aanwezig,
in de zon en de maan en de sterren aan de hemel
en in 't gewemel
van de vissen in de rivieren,
en in alle dieren,
en in het hart van de mens, zegt God,
dat het diepste is
en het meest in het kind
dat het liefste is
dat ik ooit heb geschapen.
In alles wat boven en onder is
ben ik zo luisterrijk aanwezig,
dat geloven, zegt God, in mijn ogen
geen wonder is.

Ook liefde verwondert me niet, zegt God.
Er is onder de mensen zoveel verdriet,
soms niet te stelpen,
dat je toch vanzelf ziet
hoe ze elkaar moéten helpen.
Ze zouden wel harten van steen
moeten hebben als ze voor een
die tekort heeft het brood
niet uit hun mond zouden sparen.
Nee, liefde, zegt God, dat verwondert me niet.

Maar wat me verwondert, zegt God, is de hoop.
Daar ben ik van oversteboven.
Ze zien toch wat er in de wereld allemaal omgaat
en ze geloven dat het morgen allemaal omslaat.
Wat een wonder is er niet voor nodig
dat zij dat kleine hoopje hoop nooit als overbodig ervaren

maar met voorzichtige gebaren
in hun hand en in hun hart bewaren,
een vlammetje dat keer op keer weer
wankelt en dreigt neer te slaan
maar altijd weer weet op te staan,
en nooit wil doven.

Soms kan ik mijn eigen ogen niet geloven.
Geloof en liefde zijn als vrouwen.
Hoop is een heel klein meisje van niks.
Zij stapt op tussen de twee vrouwen
en iedereen denkt: die vrouwen houden
haar bij de hand,
die wijzen de weg.
Maar daarvan heb ik meer verstand,
zegt God, ik zeg:
het is dat kleine meisje hoop
dat al wat tussen mensen leeft
hun heen en weer geloop
licht en richting geeft.

Want het is dat kleine meisje hoop
- ,je ziet het zwak zijn, bang zijn, beven,
je denkt soms dat het zo onooglijk is ¬
het is dat kleine meisje hoop
dat de mensen zien laat, zien soms even,
wat in het leven mogelijk is.
Het geloof, zegt God, waar ik het meest van hou,
de liefde waar ik het meest van hou, is de hoop.

Geloof, dat verwondert me niet.
Liefde, dat is geen wonder.
Maar de hoop, dat is haast niet te geloven.
Ikzelf, zegt God, ik ben er van onderste boven.

Charles Péguy (vertaling: Frans van Bladel)

ENGEL EN GODIN

Het voelt nog als vakantie, ook van de Heuvel.
Toch hebben we een eerste overleg alweer gehad voor het nieuwe seizoen.
Eerst heeft het gedenken op 2 november onze aandacht. Ieder gaat bij zichzelf en elkaar te rade: welk afscheid diende zich aan, in welke vorm dan ook.
Ook wat je kunt vasthouden verandert met de tijd, alleen al doordat je zelf met het ouder worden je ont-(af?)wikkelt.
En mensen verhuizen, overlijden, worden ziek, en soms gelukkig weer beter.
Kortom veel thema's voor het gedenken.

Een collega van ons, zuster Marjo maakt dit jaar een reis naar Avalon. Zij zal onder meer tempels bezoeken van Keltische godinnen.
Dit zal ons vast inspireren om nieuwe vieringen vorm te geven.

Zo kijken we met veel plezier terug op de viering die we rond de engel Gabriël organiseerden. We leerden dat diverse wereldgodsdiensten Gabriël als engel erkennen, en dat deze daarmee een verbindende factor voor ons allemaal kan zijn.
Het liep nog wat stroef tussen de joodse, islamitische en christelijke mensen.
Totdat het wel leek alsof ze in een dans werden opgetild door Gabriël en de muziek van Louis.
Ach woorden helpen vaak niet. (Stil)
Zijn en ervaren in dans en spel kan ons verenigen en verbinden.
Dat ondervonden de drie vrouwen in de wachtkamer voor Gabriël ook.
Wonderlijk dat ze op hetzelfde tijdstip een afspraak met de engel hadden.

Een nieuwe engel of godin wacht vast weer op ons het komend seizoen!

Een heuvelse groet van uw zusters: Marja, Marjo, Hannie en Teeja.

SENIOREN

Ongeveer 7 á 8 keer per jaar komen wij als senioren bij elkaar. Tot haar verhuizing naar Groningen in het appartement van Tineke Beukema. Nu bij Annie Dijkema. Wij bekijken dan een uitzending van 'De Verwondering' van Annemiek Schrijver en praten daarover. De laatste keer (22 juli) was dat de uitzending met Fred Blokhuis. De volgende seniorenOCHTEND is op dinsdagmorgen 9 september.

Fred Blokhuis (14 november 1963)

Ik wil liefde verkondigen

Als dominee wil Fred Blokhuis vooral liefde verkondigen. Zijn vermogen om zelf onvoorwaardelijk lief te hebben werd op de proef gesteld door de coming-out van zijn zoon. 'Wat ben ik kortzichtig geweest.'
Liefhebben: dat is waar het leven voor Fred Blokhuis om draait. En dat terwijl daar in de gereformeerde traditie waarin hij als domineeszoon opgroeide weinig aandacht voor was. Lezen, weten en begrijpen was het devies.
Daarom besloot Fred het compleet anders aan te pakken toen hij eenmaal zelf op de kansel stond. 'Ik wilde net als mijn vader dominee worden, maar niet zoals mijn vader. Ik wil de oude waarden in nieuwe woorden uitdrukken. En boven alles wil ik liefde verkondigen.'

Onvoorwaardelijke liefde

Zijn vermogen om zelf onvoorwaardelijk lief te hebben werd op de proef gesteld toen zijn zoon Frans uit de kast kwam. Frans' coming-out zette zijn hele wereld op z'n kop, want als gereformeerde jongen leerde Fred dat homoseksualiteit een

zonde is. 'Wat ben ik kortzichtig geweest', beseft hij nu.
‘Ik moest gigantisch schakelen en ik schaam me achteraf dat ik daar een zoon voor nodig heb gehad’, vertelt hij tegen Annemiek Schrijver.
‘Maar dat was wel de beste manier om het te leren, want ik houd zo ontzettend veel van die jongen. Dat is niet veranderd, maar misschien juist wel intenser geworden. Ik leer zo veel van hem.’

Zien en gezien worden

In De verwondering benadrukt Fred daarom hoe belangrijk het is om je medemens te zien én lief te hebben, precies zoals hij is.
'Wij hebben een ingeschapen behoefte om gezien te worden. Niet op een egocentrische manier, maar om gewoon het gevoel te hebben dat je er mag zijn.’
Een citaat dat is toegeschreven aan Augustinus herinnert hem daaraan.

Amo volo ut sis: ik heb lief, ik wil dat jij bent.

Predikant Fred Blokhuis is door de coming-out van zijn zoon de bijbel anders gaan lezen. Hij moest van ver komen: als orthodoxe jongen dacht hij dat aids echt een straf van God was. Blokhuis is ervan overtuigd dat het vooral zaak is om mens te zijn zoals de Schepper heeft bedoeld. Concreet betekent dat voor hem: liefhebben. Daar heb je je hele leven genoeg aan. Daarom voor hem geen Bijbeltekst maar een citaat van Augustinus: ‘Amo volo ut sis’: ik heb lief, ik wil dat jij bent.

Fred Blokhuis is een zoon van de Nederlands Gereformeerd predikant Bert Blokhuis (1929-2011), uit een gezin met acht (drie jongens, vijf meisjes) kinderen. Zijn oudere broer Leo (1961) is popkenner, presentator en schrijver. Zijn tweelingbroer Paul is voormalig staatssecretaris (2017-2022) van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.
Fred groeide op in Wezep, maar verhuisde later naar Schiedam toen zijn vader daar predikant werd.
Hij is predikant bij de Nederlands Gereformeerde Kerk De Ark in Maassluis sinds 11 september 2023.

De inspiratietekst van dominee Fred Blokhuis is een oproep om je medemens onvoorwaardelijk lief te hebben, precies zoals die is:

‘Ik heb lief
Ik wil dat jij bent’
Amo volo ut sis

DIACONIE

Collecteopbrengsten voor de diaconie

25-05	60,00	project
22-06	45,00	plaatselijke diaconie
29-06	45,40	project
13-07	79,00	Betondorp Bloeit
03-08	77,25	Epafras

In de periode 15 mei 2025 – 15 augustus 2025 is € 100,00 aan giften ontvangen voor de diaconie/collecten.

TOELICHTING COLLECTEN VOOR DE DIACONIE SEPTEMBER, OKTOBER EN NOVEMBER 2025

September 2025

7 Plaatselijke diaconie

De opbrengst van deze collecte komt ten goede aan onze eigen plaatselijke diaconie en ons eigen pastoraat. Met de opbrengst wordt ondermeer hulp binnen de gemeente verleend, en worden de diaconale quota voldaan.

14 Kerk in Actie. Indonesië

In Indonesië leven nog steeds kinderen op straat. Sommigen helpen hun ouders bij de verkoop van kranten of etenswaren, anderen moeten zich alleen redden. Medewerkers van de organisatie Dreamhouse zoeken deze kinderen op straat op en kijken welke hulp ieder kind nodig heeft. Ook bezoeken zij de ouders om de thuissituatie te verbeteren en begeleiden zij kinderen (terug) naar school. Kinderen die zich in een onhoudbare situatie bevinden, kunnen tijdelijk in het opvanghuis van Dreamhouse terecht.

21 Heuveldienst (geen collecte voor de diaconie)

28 Project

Oktober 2025

5 Geen dienst

12 Gezamenlijke dienst in De Rank

19 Heuveldienst (geen collecte voor de diaconie)

26 Project

November 2025

2 Kerk in Actie. Najaarszending, China

Kerken in China hebben steeds meer te maken met beperkende regelgeving vanuit de overheid. Toch willen ze laten zien dat ze er zijn. Ze zijn bijvoorbeeld actief in de ouderen- en gezondheidszorg, de opvang van verslaafden, of hebben preventieprogramma's rond verdovende middelen en HIV/AIDS. De Chinese Raad van Kerken ondersteunt plaatselijke kerken met advies en diaconale trainingen.

9 Plaatselijke diaconie

De opbrengst van deze collecte komt ten goede aan onze eigen plaatselijke diaconie en ons eigen pastoraat. Met de opbrengst wordt ondermeer hulp binnen de gemeente verleend, en worden de diaconale quota voldaan.

16 Taizédienst (geen collecte voor de diaconie)

23 Pastoraat

Pastoraat, een wezenlijk onderdeel van ons kerk-zijn, is meeleven met elkaar, aandacht en zorg geven aan de ander. Zowel aan mensen binnen als buiten de kerk. Bij momenten van rouw en gedachtenis biedt de kerk ruimte aan gemeenteleden, maar ook aan wijk- en dorpsbewoners, om stil te staan bij hun verdriet. Dan wordt de kerk een vindplaats van geloof, hoop en liefde. De Protestantse Kerk ondersteunt allerlei vormen van pastoraat, zoals bij de scheepvaart, in gevangenissen of bij studenten.

30 Project

TAIZÉ IN KAMPEN

Wijkgemeente Open Hof, onderdeel van de Protestantse Gemeente Kampen, biedt vanaf 21 november 14:00 uur, door middel van een doorlopende dienst, kerkasiel aan de familie Babayants om te voorkomen dat ze worden uitgezet uit Nederland.

Het is een enorm werk om voorgangers te vinden voor de diensten die 24 uur per dag gaande moeten blijven. Ati van den Houten was daar met een groep en het bracht haar na afloop op het idee dat wij ook iets te kunnen bijdragen. We zouden materiaal kunnen gebruiken van oude of nieuwe Taizédiensten, evenals van andere vieringen die in de Vluchtheuvel plaatsvonden.

De vraag is of mensen mee willen doen. Zangtalent is niet belangrijk. Alleen een warm hart en zin om mee te doen is voldoende. We kunnen natuurlijk de uitnodiging uitbreiden naar De Rank en de kerk van Hemmen.

Lees ook het onderstaande bericht van de Open Hof in Kampen.

Bij belangstelling kunt u dat melden bij Ati van den Houten of Mieke van den Brandhof:

Taizé in Kampen / ati.vdhouten@gmail.com
Taizé in Kampen / miekevandenbrandhofhardeman@gmail.com

KERKASIEL KAMPEN

Wijkgemeente Open Hof, onderdeel van de Protestantse Gemeente Kampen, biedt vanaf 21 november 14:00u kerkasiel aan de familie Babayants. Dominee Kasper Jager: “Onze wijkgemeente wil de familie rust bieden en hoopt dat daardoor ook perspectief ontstaat voor al die kinderen die zich in dezelfde situatie bevinden”.

De familie Babayants loopt groot gevaar om uitgezet te worden. Vanuit die angst hebben zij op de deur van onze kerk geklopt. Door de familie is een (herhaalde) asielprocedure gevoerd, met uiteindelijk een recente negatieve beslissing. Deze procedures hebben uiteindelijk 11 jaar geduurd. De vier kinderen zijn geworteld in Nederland. Uitzetting van dit gezin is een schrijnende situatie, zoals ook is onderbouwd in een BIC rapport van de Rijksuniversiteit Groningen. Wij doen dan ook een beroep op de overheid om met ons in gesprek te gaan over een pardonregeling voor dit gezin, evenals voor gezinnen in vergelijkbaar situaties.

Onze kerk respecteert de regelgeving en de rechterlijke uitspraken, maar kan niet

accepteren dat kinderen daarvan het slachtoffer worden. ‘Wij zijn allemaal ge schapen naar Gods beeld. Dat geldt ook voor de vreemdeling en de vluchteling. “Toen dit gezin op onze deur klopte, hebben wij daarom als kerkenraad unaniem besloten dit asiel te verlenen. Kerkasiel is voor ons een bijzondere vorm van pastoraat”, aldus Bert Endedijk, voorzitter van de kerkenraad. De Open Hof is een plek waar dit gezin welkom is. Kasper Jager: “Wij doen wat wij altijd doen: een kerkdienst, maar dan doorlopend – zoals ook de behoefte om gedragen te worden doorlopend is. Wij willen het gezin bemoedigen, laten merken dat we er zijn als kerk, dat er een God is die geen mens laat vallen. We bidden, zingen, zijn stil, branden een kaars”.

Als kerk willen wij niet gesteld worden voor het dilemma om te kiezen tussen het beschermen van het recht van kinderen en respect voor de overheid. Wij hopen dan ook op een spoedige dialoog met de verantwoordelijke politici.

Protestantse Wijkgemeente Open Hof, Lelystraat 49, 8265 BB KAMPEN

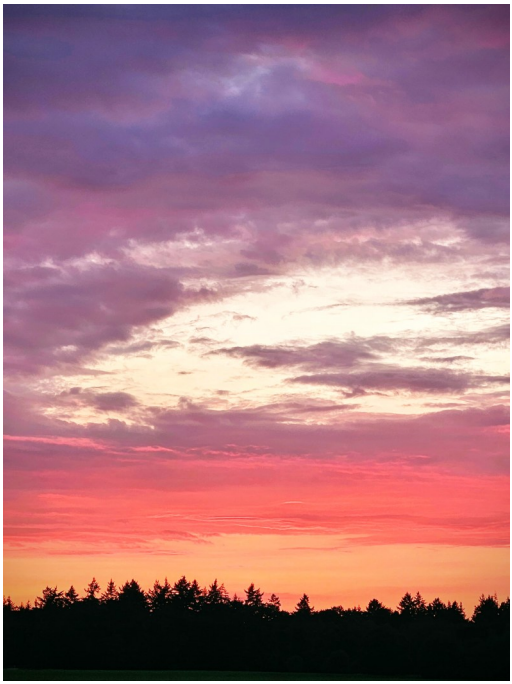

PREEKROOSTER PKN DE RANK

Datum	Voorganger	Info
7 sep	Arjen Hiemstra	Bevestiging ambtsdragers
14 sep	Jan Bos	Maaltijd van de Heer
21 sep	D. Bohlken	Startzondag Anders dan Anders
28 sep	Johannes Diepersloot	
5 okt	Monique Maan	
12 okt	Hanja van Essen	Gez. dienst In De Rank, Werelddiac.
19 okt	Ella Kamper	Anders dan Anders
26 okt	Nico Sjoer	
2 nov	Hanja van Essen	Maaltijd van de Heer
2 nov	Hanja van Essen	Maaltijd v d Heer in Kleine kring
9 nov		Dankzondag, gez. dienst in Vluchtheuvel
16 nov	Johan Blok	
23 nov	Roel van Riezen	Gedachtenisdienst
30 nov	Jan Martin Berghuis	Advent I /Doopdruppels

PREEKROOSTER HERVORMDE GEMEENTE HEMMEN

Datum	Voorganger	Plaats	Info
7 Sept	Pastor Daniel Poesiat	Hemmen	
14 Sept	Ds.J.Groenewold-Mooibroek	Dieren	
21 Sept	Dhr.Peter de Koning proponent	Heteren	
28 Sept	Diaken Ronald Heinen	Arnhem	
5 Oct	Pastor Daniel Poesiat	Hemmen	
12 Oct	Ds.T. deZwart	Arnhem	
19 Oct	Ds.Goedendorp	Wageningen	
26 Oct	Ds.J.Groenewold-Mooibroek	Dieren	
2 Nov	Pastor Daniel Poesiat	Hemmen	
5 Nov	Pastor Daniel Poesiat	Hemmen	Dankstond
9 Nov	Ds.Mevr.Rijken	Veenendaal	
16 Nov	Ds. Nico van Tellingen	Rhenen	
23 Nov	Pastor Daniel Poesiat	Hemmen	Eeuwigheidszondag
30 Nov	Ds.D.J.Deunk	Milsbeek	

KOPIJ

Kopij voor het december 2025/januari/februari 2026 nummer 2025-4 dient uiterlijk 15 november 2025 binnen te zijn.

Kopij te sturen naar redactie@vluchtheuvelgemeente.nl

VLUCHTHEUVELGEMEENTE ZETTEN
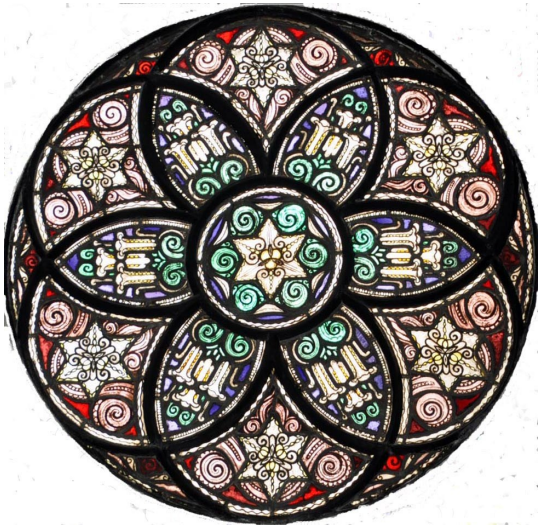
Consulent	ds. J.M. (Martin) de Jong tel. 06 49 840 712
Liturgie boekjes	Cor Kiers
Weekbrief	Ouderling van dienst
Vluchtheuvelblad	Kopij: redactie@vluchtheuvelgemeente.nl
Redactie	Roelie Molenaar
Websitebeheer	Bart Kruijt e-mail: webmaster@vluchtheuvelgemeente.nl
Website	www.vluchtheuvelgemeente.nl
Kerkenraad	Preses: Ries Euser Scriba: Lida van de Voorde E-mail: scriba@vluchtheuvelgemeente.nl
Diaconie	Kees de Ruiter tel. 0488 411849 Rekeningnummer Diaconie: NL 24 RABO 0133 9090 93
Pastoraatsgroep	Lida van de Voorde, tel. 06 4453 9131 Veldstraat 14, 6671 BX Zetten e-mail: lida@lidavandevoorde.nl
Kerkrentmeester	Wim van Rookhuijzen, tel: 06 40 568 230 Rekeningnummer Kerkvoogdij: NL 62 INGB 0003 6063 34